

Forslag om motivet dagsorden af Alfred Hansen (DR) (se foran) forkastedes, idet 42 stemte for, 101 imod.

Følgende forslag var taget tilbage og bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Margrete Auken (SF) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Formanden:

Jeg skal holde tre minutters pause. Mødet udsættes, så medlemmerne kan forlade salen i uro, som de gør.

Mødet udsat kl. 15.25

Mødet genoptaget kl. 15.28

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om omlægning af de eksisterende generelle erhvervstilskud til selektive tilskud.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 18. Fremsat 11/12 79).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 4-10 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

4) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af adgangen til at afskrive på erhvervsbygninger.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 19. Fremsat 11/12 79).

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af adgangen til at foretage varelagerneskrivning.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 20. Fremsat 11/12 79).

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af adgangen til at foretage forskudsafskrivinger.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 21. Fremsat 11/12 79).

7) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af retten til at foretage henlæggelser til investeringsfunds.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 22. Fremsat 11/12 79).

8) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af fradragsretten for repræsentationsudgifter.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 24. Fremsat 11/12 79).

9) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af afskrivningsprocenten for personbiler til erhvervsmæssig benyttelse.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 25. Fremsat 11/12 79).

10) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om beskattning af genvundne afskrivninger på driftsmidler.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]
(Beslutningsforslag nr. B 26. Fremsat 11/12 79).

Forslagene sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til de enkelte beslutningsforslag. Jeg har forstået, at socialistisk folkeparti med den fremlagte bukset af beslutningsforslag har ønsket at præsentere nogle erhvervs- og skattepolitiske synspunkter, og det finder jeg kun er rimeligt og naturligt.

Udgangspunktet for den bukset, der er sat til forhandling, er en overgang til selektive erhvervstilskud. Om denne tanke vil jeg ger-

[Ministeren for skatter og afgifter]

ne bemærke, at der jo på en række områder er behov for, at det offentlige yder aktiv støtte til fremme af erhvervsudviklingen. Det gør vi allerede på visse områder, og ved udformning af disse ordninger prioriterer vi hensynet til eksport, beskæftigelse og energi meget højt.

Disse ordninger vil formentlig kunne udbygges, men en omfattende direkte subsidiepolitik som foreslået af socialistisk folkeparti i beslutningsforslag nr. B 18 finder jeg ikke er særlig hensigtsmæssig.

Over halvdelen af dansk industriproduktion går jo til eksport, og det er af vital betydning, at denne eksport kan finde sted på rimelige internationale konkurrencevilkår. Subsidier virker her i international sammenhæng modsat, idet de fordrejer de internationale konkurrencevilkår, og dette er den naturlige forklaring på, at Danmark i international sammenhæng har bekæmpet en sådan politik. Danmark kan ikke på én gang bekæmpe andre landes subsidier og samtidig selv i vid udstrækning gøre brug deraf. I øvrigt vil Danmark næppe heller kunne konkurrere med de store landes statskasser i et internationalt subsidiekapløb. Ganske vist må vi affinde os med, at sådanne subsidier findes i flere andre lande i ikke ringe omfang, men taget som helhed vil den hidtil fulgte politik i det lange løb tjene danske interesser bedst.

Når jeg på regeringens vegne med den anførte begrundelse må afvise beslutningsforslag nr. B 18, får det selvfølgelig nogle konsekvenser for holdningen til de andre beslutningsforslag, der indgår i denne buket. Man kunne selvfølgelig forestille sig en isoleret ophævelse eller begrænsning af de erhvervsmæssige afskrivninger og fradrag, men en sådan isoleret ophævelse eller begrænsning vil naturligvis medføre en kraftig likviditetsbelastning af erhvervslivet og dermed modvirke bestræbelserne på at fremme beskæftigelsen og bedre betalingsbalancen.

Men i en aktiv erhvervspolitik må selvfølgelig også indgå en løbende vurdering af de særlige skatteregler, der gælder for erhvervslivet, og i disse løbende vurderinger finder jeg det helt naturligt at også nogle af de tanker og ideer, som er nedfældet i de beslutningsforslag, som SF her har fremsat, kommer til at indgå. Men en samlet omlægning

som foreslået af socialistisk folkeparti kan regeringen ikke anbefale.

Ervin Jensen (S):

SFs intentioner med de otte foreliggende beslutningsforslag er, som forslagsstillerne siger det, at fjerne den indirekte støtte til erhvervslivet, som ydes via skattelovgivningen. Nu er det sådan, at de bestemmelser, som de fleste af de foreliggende beslutningsforslag refererer til, har til formål at fremme erhvervsudviklingen. Derfor vil en isoleret afvikling af de gældende regler have åbenbare skadelige virkninger.

Der er flere af forslagene, som vi i socialdemokratiet principielt er venligt stemt over for, og vi kan være enige i, at der løbende må foretages en vurdering af, hvordan disse ordninger virker, både i forhold til, hvad provenuet anvendes til, og hvorledes virkningerne er set i sammenhæng med den i øvrigt førte økonomiske politik.

I forslag nr. B 18 foreslås en omlægning af en række af afskrivnings- og fradragsmulighederne for erhvervslivet og en indføring af selektive tilskud. Når SF foreslår en egentlig subsidieordning, så har vi i socialdemokratiet den opfattelse, at vi må modarbejde, at de enkelte lande yder subsidier til deres erhvervsliv, idet det vil være med til at forvirde de internationale markedsforhold. Derimod er vi positivt indstillet over for mere specielle ordninger, og vi har allerede en lang række ordninger, hvorigennem der ydes individuel støtte til erhvervslivet. De strukturmæssige konsekvenser af en vedtagelse af forslag nr. B 18 vil være ganske uoverskuelige.

Jeg finder ingen grund til at kommentere de enkelte beslutningsforslag. Forslagsstillerne ved allerede, at socialdemokratiet har en vis sympati for flere af de tanker, der er nedfældet i de foreliggende forslag, og jeg er enig med skatteministeren i, at disse tanker bør indgå som et led i den samlede vurdering af de skatteregler, som gælder for erhvervslivet.

På denne baggrund kan jeg på socialdemokratiets vegne ikke anbefale de foreliggende beslutningsforslag til vedtagelse.

Anders Poulsen (V):

[Anders Poulsen]

Først vil jeg sige, at det bekymrer mig noget at konstatere, at såvel ministeren som socialdemokratiets ordfører viser positive tendenser over for nogle af de tanker, der kommer til udtryk i de fremsatte forslag fra SFs side. Det er en ganske anden indstilling, jeg kommer med her på talerstolen, og jeg føler mig foranlediget til at give nogle korte kommentarer til hvert enkelt af de fremsatte forslag.

Med hensyn til det første forslag, nr. B 18, kan jeg slet ikke anerkende den terminologi, der kommer til udtryk, når man benævner det som generelle tilskud, der gives til erhvervsvirksomhederne igennem vores skatte-lovgivning, så forslag nr. B 18 finder jeg ikke anledning til at gå dybere ind i.

Om forslag nr. B 19 derimod, forslaget om ophævelse af adgangen til at afskrive på erhvervsbygninger, må jeg nok sige, at jeg forstår ærligt talt ikke, hvorfor man fremsætter dette forslag, for de pågældende afskrivningsberettigede erhvervsbygningers tekniske og økonomiske værdi kan jo ikke opretholdes selv ved en endog meget omhyggelig vedligeholdelse. Derfor er i virkeligheden den tekniske, økonomiske og fysiske forringelse af disse bygninger fuldstændig mage til de typiske driftsomkostninger, som SF selv i sine bemærkninger til forslag nr. B 18 har erklæret sig enig i at der gives fradrag for. At der måske finder en nominel prisstigning sted på disse bygninger på grund af inflation og pengeværdiforringelse, kan naturligvis slet ikke bortforklare den teknisk-økonomiske forringelse. Og naturligvis kan pengeværdiforringelsen ikke bruges som argument for, at disse erhvervsbygninger ikke er afskrivningsberettigede. Jeg mener, at vi fra venstres side klart må afvise det, der ligger i B 19.

Om forslag nr. B 20 om ophævelse af adgangen til at foretage varelagernedskrivning vil jeg sige, at de gældende regler om varelagernedskrivning er endda særdeles velbegrundede. Der er en risiko for prisfald på varebeholdninger, der er risiko for tab og svind, og selve nedskrivningsretten er jo netop udtryk for en reservation mod eventuelle fremtidige tab. Vi må fra venstres side afvise også beslutningsforslag nr. B 20.

Vedrørende beslutningsforslag nr. B 21 om ophævelse af adgangen til at foretage forskudsafskrivninger vil jeg sige, at denne adgang til forskudsafskrivning på særlig store

investeringer er nødvendig, idet investeringer af denne størrelsesorden ofte ellers ikke blev gennemført, hvilket i øvrigt ville indebære særdeles uheldige økonomiske og beskæftigelsesmæssige konsekvenser. Jeg vil også påpege, at faren for flytning af virksomheder med stort investeringsbehov til udlandet med langt lempeligere beskatning må tages med i bedømmelsen. Også dette forslag må jeg på venstres vegne afvise.

Jeg vil sige om beslutningsforslag nr. B 22, forslaget om ophævelse af retten til at foretage henlæggelser til investeringsfonds, at dansk økonomi har voldsomt brug for erhvervsmæssige investeringer, og endda at disse øges. En betingelse for dette er naturligvis, at de erhvervsdrivende får en god mulighed for opsamling af kapital til investeringsformål, og hertil medvirker netop retten til at foretage henlæggelser til investeringsfonds. Hvis denne ret blev ophævet, blev de erhvervsdrivendes mulighed for en vis selvfinansieringsgrad forringet ganske betydeligt, naturligvis til skade for investeringer, produktion og beskæftigelse. Så også dette må vi klart afvise.

Jeg forstår, at beslutningsforslag nr. B 23 udgår, forslaget om ophævelse af adgangen til at foretage investeringsfradrag. Det har regeringen desværre sørget for i december måned.

Beslutningsforslag nr. B 24 om ophævelse af fradragsretten for repræsentationsudgifter forekommer os mærkeligt, i hvert fald begrundelserne fra SFs side. På grund af vanskelighed med sondring imellem fradragsberettigede og ikke-fradragsberettigede repræsentationsudgifter foreslår SF fradragsretten helt ophævet, og det er en ejendommelig argumentation. På den ene side indrømmer man, at det er en fradragsberettiget driftsomkostning, men når det er vanskeligt at fastslå selve afgrænsningen for denne, så slår man blot ud med hånden og siger: ikke fradrag. Hvis der finder misbrug sted på dette område, skylder jeg at sige, at så ønsker venstre naturligvis ikke at holde hånden over dette. Vi må i øvrigt afvise forslaget, som det er fremsat fra SFs side.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 25, forslaget om nedsættelse af afskrivningsprocenten for personbiler til erhvervsmæssig benyttelse, synes vi, at den nuværende afskrivning efter saldometoden med frit valg fra 0

[Anders Poulsen]

til 30 pct. pr. år er en hensigtsmæssig afskrivningsmetode, og det er den også for de omhandlede biler. Denne afskrivningsmetode giver mulighed for, at man kan lægge den største beløbsmæssige afskrivning netop de første år, hvor værdiforringelsen er særlig stor. I bemærkningerne til forslaget er man inde på nogle meget, meget trekantede betragtninger omkring afskrivningsmetoder på driftsmidler, der forekommer temmelig virksomhedsfjerne. Vi må afvise beslutningsforslag nr. B 25.

Om det sidste forslag, der er til behandling her i første omgang, beslutningsforslag nr. B 26, forslaget om beskatning af genvundne afskrivninger på driftsmidler, vil jeg sige, at SF overgår næsten sig selv med dette forslag. En gennemførelse af det fremsatte forslag ville i virkeligheden indebære, at vi blev ført 23 år tilbage i tiden, nemlig til 1957, hvor vi fik den første afskrivningslov. Det, man foreslår fra SFs side her, er reelt en fuldstændig afskaffelse af saldoværdimetoden, som netop blev indført med den første afskrivningslov i 1957. Også dette forslag må jeg på venstres vegne afvise. Hvis man skulle følge SF på dette område, så ville man i øvrigt løbe ind i nogle administrativt meget belastende og meget vanskelige ligningsmæssige forhold. Der er ingen grund til at komplicere tingene så meget.

Må jeg sluttelig sige, at der ligesom har været, jeg vil ikke kalde det en rød linje, men i hvert fald en linje i disse forslag fra SFs side, som jeg opfatter som et udtryk for en erhvervsfjendtlig indstilling hos forslagsstillerne, som jo i øvrigt tilhører regeringens svorne støtteparti; det kom også lidt til udtryk i ministerens indledende bemærkninger.

Jeg vil i den forbindelse godt sige, at det kan blive interessant at se, hvorledes skatteministeren vil tilrettelægge en lovgivning med det nødvendige lift til virksomhederne, til produktionen, til beskæftigelsen, til eksportindtægterne, når det er den indstilling, der her er kommet til udtryk, som hersker i ministerens støtteparti. Men ministeren har jo selv valgt sin side; vi andre kan kun undrende se til. Jeg vil gerne sige til ministeren, at jeg ønsker, at han må få, skal vi sige lidt lykke og lidt held. Det får han også brug for i den forbindelse, så længe ministeren og SF holder hinanden i hånden, hvad tilfældet er i øjeblikket, og det kom også til udtryk – des-

være – i de indledende bemærkninger, ministeren gjorde.

Kjelgaard (KF):

Med beslutningsforslag nr. B 18 ønsker SF folketingets tilslutning til at opfordre regeringen til at fremsætte en række forslag. Det gør man tilsyneladende selv i de efterfølgende punkter på dagsordenen og har dermed gjort beslutningsforslag nr. B 18 fuldstændig overflødig. Det virker en lille smule pjattet.

Jeg skal ikke sige så forfærdelig meget om de øvrige forslag, beslutningsforslag nr. B 19–26, blot gøre opmærksom på, at de afskrivningsregler, SF her har fremsat forslag om, og som i beslutningsforslag nr. B 18 omtales som generelle tilskud til erhvervsvirksomhederne, absolut intet har med tilskud at gøre. Afskrivningsreglerne er tvungende nødvendige til sikring af den nødvendige vedligeholdelse og de nødvendige udskiftninger ved nedslidning og til sikring af nødvendig nyinvestering.

Den skriftlige fremsættelse bærer tydeligt præg af SFs totale mangel på forståelse for erhvervslivets vilkår. En del af talen er noget sludder, og den egentlige hensigt, et større provenu til staten, skinner tydeligt igennem.

Jeg skal som sagt ikke gå i detaljer med forslagene, kun sige, at generelt er afskrivningsreglerne for dårlige, også sammenlignet med andre landes. De bør forbedres, de bør gøres betydelig mere fleksible. Sætserne bør forhøjes på en række områder, og genanskaffelsesprincippet bør lægges til grund for afskrivningerne.

Det eneste interessante i denne håndfuld forslag er regeringens og socialdemokratiets holdning til forslagene. Skatteministeren var, trods afvisen, behersket positiv over for en del af det, og det er vel det, der står tilbage nu. Kan det virkelig tænkes, at regeringen under udvalgsarbejdet hopper på nogle af disse SF-limpinde eller selv kommer med noget tilsvarende? Hvis det bliver tilfældet, så har vi for alvor fået genoplivet det røde kabinet, og så kan dansk erhvervsliv oven på decemberpakkelsen se endnu mere ulykke i øjnene.

Dohrmann (FP):

I en tid, hvor stort set alle uden for Christiansborg, lønmodtagere som arbejdsgivere,

[Dohrmann]

diskuterer, hvordan man skal få løst vore problemer, således at vi får sænket vore omkostninger, således at danske varer igen kan sælges, ikke alene herhjemme, men også ude på det store verdensmarked, skal man altså opleve, at SF fremsætter dynger af forslag, som går i den stik modsatte retning. Samtlige forslag, som SF her har fremsat, burde rettelig bære fællesbetegnelse, at de er både erhvervs- og beskæftigelsesfjendtlige.

Det er tidligere blevet hævdet, at SF er et akademikerparti. Jeg har aldrig nævnt det før, men når man ser disse forslag, så kan man ikke lade være med at tænke på, om SF udelukkende består af offentligt ansatte, som efterhånden har vænnet sig til, at der hver eneste måned kommer en check dumpende ind ad brevsprækken, og aldrig tænker det mindste over, hvorfra den check i grunden kommer.

Jeg skal ikke ofre megen tid på disse forslag, for vores politik går i stik modsat retning. Vi mener, at erhvervslivet skal have formindsket sine omkostninger. Hvis disse forslag gennemføres, vil det betyde det stik modsatte. Offentlig styring og kontrol, statsdirigering og umyndiggørelse er, hvad SF vil. Det frie initiativ, som selv østlandene efterhånden er ved at finde ud af, er nødvendigt for at kunne opretholde en nogenlunde økonomisk politik. Det ser SF væk fra.

Jeg skal afvise samtlige forslag, SF her har fremsat. Hvis de endelig kan bruges til noget, så er det til at bevise, hvor tåbeligt og bureaukratisk et system vi egentlig har herhjemme. Det kan forslagene bruges til, men det er også det eneste.

Kalnæs (SF):

SF fremsætter denne pakke med otte beslutningsforslag, fordi der på en række områder gives støtte til erhvervslivet helt generelt, uden nogen særlig begrundelse. Vi fastholder almindelige afskrivninger, hvor der er forretningsmæssig begrundelse for dem, men det er netop ikke tilfældet på de områder, hvor vi ønsker ændringer.

Disse beslutningsforslag fremsættes ikke bare, sådan som det har været hævdet, for at beskutte erhvervslivet hårdere og skaffe flere penge i statskassen. Det fremgår af beslutningsforslag nr. B 18, at det forudsættes, at

størstedelen af de indkomne midler bruges til direkte, selektive erhvervsstøtteordninger.

Det fremherskende i den nuværende støtte er jo, at der netop ikke tages og ikke kan tages samfundsmæssige hensyn, det vil sige hensyn til, om et tilskud gennem skattelettelser gavner samfundsmæssig økonomi eller beskæftigelsen eller måske endda begge dele. Et tilskud kan f. eks. lige så godt gå til at fremme øget import af en vare, som også produceres i Danmark, det vil sige direkte være med til at ødelægge betalingsbalancen og skaffe arbejdsløshed. Det er selvfølgelig uacceptabelt. Det, det drejer sig om, er at fremme dansk produktion og beskæftigelse gennem omlægning af vores erhvervstilskud, sådan som det er foreslået i beslutningsforslag nr. B 18.

Med hensyn til de øvrige beslutningsforslag skal jeg om forslaget om ophævelse af adgangen til at afskrive på erhvervsbygninger sige, at i mange tilfælde er der ikke nogen grund til disse afskrivninger. Mange bygninger stiger i værdi. Der er specielle tilfælde, hvor det ikke sker, men i de tilfælde, hvor der er en værdistigning, burde denne snarere beskattes, i stedet for at man nedskriver værdien. Der tales jo en hel del om inddragelse af værdistigninger i øjeblikket, og her er altså et område, hvor der faktisk gives tilskud til værdistigninger i stedet for en afgift. Fradrag for vedligeholdelse af bygninger er der mening i, fordi der faktisk bruges penge til vedligeholdelse af bygningerne.

Så er der beslutningsforslag nr. B 20 om ophævelse af adgangen til at foretage varelagernedskrivning. Igen må vi i SF sige, at der ikke er nogen forretningsmæssig begrundelse for de eksisterende regler. De stammer fra den anden verdenskrig, hvor der var vareknaphed. Situationen er helt modsat i dag. Reglerne giver en betydelig skatteudsættelse – det er noget med 4–5 mia kr. – som vi mener er helt ubegrundet, og det giver altså blot en almindelig støtte til erhvervslivet. Vi mener, at i mange tilfælde kan denne støtte være direkte skadelig set fra et samfundsmæssigt synspunkt, og derfor vil vi gerne have lagt den om.

Så er der beslutningsforslag nr. B 21 om at ophæve adgangen til at foretage forskudsafskrivninger. Det er baseret på den holdning, at der selvfølgelig skal være mulighed for at foretage afskrivning på driftsmidler, men at

[Kalmæs]

det ikke kan være rimeligt at foretage afskrivninger på ting op til 3 år, før disse ting anskaffes. Der opnås en urimelig udskydelse af skattebyrden. Det betyder, at der i højere grad investeres af hensyn til skattelovgivningen end af hensyn til reelle forretningsmæssige forhold. Vi ønsker dette rettet med mulighed for, at de 400 mill. kr., der kan skaffes på denne måde, bruges til direkte samfundsgavnlig erhvervsstøtte.

Forslag nr. B 22 om ophævelse af retten til at foretage henlæggelser til investeringsfonds fremsætter vi med samme begrundelse som forslaget om ophævelse af adgangen til at foretage forskudsafskrivninger. I dette tilfælde kan et fradrag for henlæggelse til investeringsfonds ske op til 12 år, før reel anskaffelse faktisk sker. Endvidere fås et fradrag, der er dobbelt så stort som det bundne beløb, hvilket heller ikke forekommer rimeligt. Ved afskaffelse af dette fradrag for henlæggelser til investeringsfonds kan der regnes med et provenu på over 2 mia. kr., som igen vil give mulighed for at støtte produktion og beskæftigelse, hvor der reelt er brug for det.

Den ret, erhvervsdrivende har til at fradrage repræsentationsudgifter, forekommer mange at være en oplagt urimelighed. Vil man spise og drikke godt ved forretningsfrokoster, så bør udgifterne i det mindste udredes af virksomhedens overskud og ikke af skatteyderne. Derfor har vi fremsat beslutningsforslag nr. B 24. Der sker utvivlsomt et betydeligt misbrug, idet repræsentationsudgifter meget let kan sammenblandes med private udgifter af lignende art, og ved at ophæve retten til at fradrage repræsentationsudgifter fjernes denne mulighed for misbrug, og de reelle repræsentationsudgifter fjernes, hvilket vi også finder ønskeligt. En sådan ophævelse af fradragsretten for repræsentationsudgifter er da også sket i Norge, og i Sverige er der sket væsentlige begrænsninger. Den socialdemokratiske regering synes vi egentlig kan have vanskeligt ved at finde en rimelig grund til ikke at støtte et sådant forslag.

SF fremsætter også beslutningsforslag nr. B 25 om at nedsætte afskrivningsprocenten for erhvervsmæssigt benyttede personbiler fra 30 til 20. Begrundelsen herfor er, at afskrivningsprocenten bør svare til værdiforringelsen, så har man nemlig reelle afskrivningsregler. Den for hurtige afskrivning tilskynder

til hurtig udskiftning af erhvervsmæssigt benyttede personbiler, og det anser vi for at være ressourcespild, og det anser vi for at være med til at belaste vores betalingsbalance. Tilsvarende bør der ske en nedsættelse af afskrivningsprocenten for blandede driftsmidler, da der også her er tale om en urealistisk hurtig afskrivning.

Endelig er der i denne samling beslutningsforslag nr. B 26, som sigter på, at genvundne afskrivninger på driftsmidler skal beskattes, ligesom tab ved salg giver nedslag i skat. Beskatning af genvundne afskrivninger er særlig vigtig, fordi der er de urealistiske højere afskrivningsprocenter.

Disse beslutningsforslag har altså til formål at fjerne nogle ubegrundede skattebeholdninger for virksomheder, dels for at skabe mere ret og rimelighed i vores skattesystem, dels for at kunne gennemføre nogle stærkt påkrævede støtteordninger til samfundøkonomisk fordelagtig produktion, det vil først og fremmest sige produktion, som giver beskæftigelse og forbedrer betalingsbalancen. I øjeblikket gives støtte via skatteordninger, og det kan lige så vel være ødelæggende for betalingsbalancen og medvirke til nedsættelse af beskæftigelsen, hvilket vi synes at regeringspartiet i hvert fald burde tage med i betragtning og kunne medvirke til at forhindre.

Aase Olesen (RV):

Meget ofte er man fra denne talerstol nødt til at begynde med at sige, at man er enig i hensigten og godt kan se sigtet osv., men at man er uenig i midlerne.

Her må jeg med det samme sige, at det radikale venstre er ganske uenig i sigtet med denne buket af forslag til folketingsbeslutning, men at vi ikke vil afvise, at der muligvis kan være enkelte detailspørgsmål, som er rejst, som vi vil være interesserede i at være med til at klare.

Vi må generelt gå imod selektive erhvervs-tilskud. Nu blev der sagt her fra SFs ordførers side, at man går over til selektive tilskud til samfundsgavnlig erhvervsstøtte. Jeg vil egentlig gerne spørge: hvem skal afgøre det? Vores erfaring er, at den slags massive tilskud til enkeltbrancher kun fører til centralisme og bureaukrati, og vi har egentlig svært ved at forstå, at socialistisk folkeparti vil gå

[Aase Olesen]

ind for, at vi skal styre erhvervslivet fra industriministeriet eller skatteministeriet, eller hvor det skulle være fra.

I det hele taget kan vi slet ikke anerkende udtrykket eksisterende generelle erhvervstilskud om de ordninger, der her er tale om. Man kunne meget snarere kalde det en afbødning af den ophakning, som vores kalenderår eller vores skatteår eller for den sags skyld virksomhedernes eget regnskabsår giver i virksomhedernes adfærdsmønstre. Jeg må rent undtagelsesvis give fremskridtspartiet ret, når man her siger, at der er noget, der tyder på, at SF ikke har meget kendskab til, hvordan forholdene er for virksomhederne her i landet.

Rytmen i en virksomheds indkøb og afhændelse af varer osv. kan være helt anderledes, end vores kalender- og vores skatteår tilsiger. Derfor er disse muligheder for at skyde afskrivninger og skattebyrder efter vores mening i langt de fleste tilfælde særdeles rimelige og velbegrundede.

Vi vil dog ikke afvise, at vi, SF og andre i udvalgsarbejdet kan være med til at påvise urimeligheder, og i så fald skal det naturligvis ikke skorte på vores tilslutning til at få ændret sådanne urimeligheder. Men vi vil heller ikke afvise, at et sådant arbejde kan føre til, at vi kommer til at se på eventuelle forbedringer for erhvervslivet, så man skal altså overveje, hvad man vil have gravet i.

Vi har på nogle ganske specielle, klart afgrænsede områder været med til at give generelle tilskud til erhvervslivet – det gælder egnsudvikling, og det gælder vores tanker om at støtte iværksættere, en slags fødsels-hjælperordning – men jeg vil gerne understrege, at de har aldrig været branchestyret, og de har altid været med et meget begrænset sigte.

Om de enkelte forslag skal jeg ikke sige meget, det er dækket af de generelle betragtninger, jeg har gjort her, kun til to af forslagene vil jeg føje nogle enkelte bemærkninger.

Det ene er beslutningsforslag nr. B 19. Jeg kan simpelt hen ikke begribe SFs mening med det forslag. Det forekommer mig uforståeligt. Der sker jo ikke nogen værdistigning ud over inflationen. Det står ikke direkte, men er det inflationsstigningen, man vil have inddraget, eller hvad er meningen? Mig bekendt sker der ikke nogen værdistigning. Der tales om bygninger, der ikke forringes. Ja

men de er jo allerede pillet ud af lovgivningen. Rene kontor- og administrationsbygninger er pillet ud. Man kan sige: ja men der er stadig væk virksomheder – det gælder næsten alle virksomheder – hvor der både er produktionshaller osv. og administrationsbygninger, og så kunne man pille de sidstnævnte ud. Ja men for dem sker der ikke nogen værdistigning af væsentlig betydning. Jeg må sige, at jeg forstår egentlig slet ikke forslaget.

Endelig er der forslaget om ophævelse af fradragsretten for repræsentationsudgifter. Jeg er ganske enig med venstres ordfører, når han siger, at det er ret ulogisk først at påpege, at de ikke kan defineres, og at man ikke kan sondre mellem den slags udgifter og andre, og derefter sige: så skal de i øvrigt ikke være fradragsberettigede. Det er ikke særlig logisk. Det afgørende er vel, at vi vil stille virksomhederne meget uens, hvis vi fuldstændig lukker af for mulighed for repræsentationsudgifter. Eksempelvis er der mange firmaer, der ikke har brug for nogen form for repræsentation, men som bruger tilsvarende midler til reklame. Jeg har ikke set, at der her er indføjet noget om reklameudgifter. Jeg tror i virkeligheden, at skattevæsenet med den nye skattestyrelseslov nu har gode muligheder for at få hold på disse problemer via de interne ligningsvejledninger, og jeg tror, man vil være i stand til i løbet af de kommende år at få en rimelig praksis på dette område, sådan at repræsentationsudgifterne sættes i forhold til den omsætning, virksomheden har, og den art af virksomhed, der er tale om.

Vi kan altså principielt ikke støtte denne række af forslag, men vi er villige til at se på nogle enkelte detaljer.

Bollmann (CD):

SF siger i fremsættelsen, at et sundt erhvervsliv er en forudsætning for at føre os ud af krisen. Det er vel det eneste fornuftige, der kan siges om denne buket. Men SF kan vel ikke engang selv tro på, at man med de forslag, der er fremsat, gør erhvervslivet sundt. Det, SF vil, og det, vi fra CD vender os imod, er en styring af erhvervslivet, hvor man efter forgodtbefindende kan bedømme, hvilke virksomheder der skal have lov at overleve eller at eksistere.

[Bollmann]

En række af forslagene drejer sig om begrænsning eller afskaffelse af afskrivninger. Det er, ligesom selve afskrivningsbegrebet er det værste, man kender hos SF. Man skulle ikke tro, at partiet egentlig var klar over, hvad afskrivninger betyder.

Om beslutningsforslag nr. B 18 skal jeg kun sige, at vi erkender, at der kan være behov for særlige tilskudsordninger, og vi har da også fra CDs side støttet lovinitiativer gennem årene. Vi behandler også senere i dag et forslag, som man kan sige er en slags selektivt støtteforslag, nemlig om hotelmomsen. Men det, der virkelig betyder noget for erhvervslivet, er et sundt erhvervsklima, og det vil disse forslag i hvert fald ikke være med til at skabe.

I forbindelse med beslutningsforslag nr. B 24 siger man, at man kan undgå misbrug ved at afskaffe det. Det kan man også gøre på andre måder. Man kan f. eks. lukke alle danske virksomheder, så undgår man også misbrug.

Om beslutningsforslag nr. B 25 skal jeg blot sige, at SF synes at have glemt, at der eksisterer en ret lav grænse for, hvad man egentlig kan afskrive på biler. Det er de grænser, vi fra CDs side har forsøgt at få hævet, og det vil vi forsøge igen. Den måde, man har begrænset det på her, kan vi ikke acceptere.

Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget, men dog beklage, at regeringspartiet både i dag og også i december har fulgt SF et stykke på vejen.

Vi må afvise samtlige beslutningsforslag, der i givet fald vil ødelægge alt for meget i dansk erhvervsliv.

Waldorff (VS):

Beslutningsforslag nr. B 18 er en slags overordnet forslag, som handler om, inden for hvilken samlet politisk ramme man ser disse konkrete indgreb over for de forskellige afskrivningsmuligheder – nogle kalder dem sågar afskrivningsfiduser med meget god grund. Vi synes, det er meget udmærket, at SF har taget sådan nogle ting op, og må sige, at de konkrete forslag, som SF har om indgreb over for de eksisterende afskrivningsmuligheder, kan vi helt igennem støtte.

Det kunne hverken regeringen eller socialdemokratiet. Det, man kunne svinge sig op

til, var at sige, at man også vil foretage en løbende vurdering af, hvordan disse ting nu virker, og se på, om der skulle være anledning til at gøre noget i retning af de ting, SF tænker på. Det synes jeg var en noget svag udtalelse. Jeg kunne godt tænke mig at spørge socialdemokratiet og regeringen: hvad er det for ting i disse forslag, man har tænkt sig at se på?

Jeg kan da godt nævne, at ophævelse af fradragsretten for repræsentationsudgifter var noget, som tidligere skatteminister Jens Kampmann faktisk selv foreslog i socialdemokratiets skattereform. Jeg vil godt spørge den nuværende regering direkte – selv om den muligvis ikke hører det – hvad agter regeringen at foretage sig i forhold til sådan noget som fradrag for repræsentationsudgifter? Er det noget, man har tænkt sig at følge op i forlængelse af forslaget fra 1978?

Jeg synes også nok, at socialdemokratiet kunne forholde sig lidt mere præcist til sådan noget som bygningsafskrivningerne, hvor det er helt oplagt, at der netop ikke er tale om den værdiforringelse, som man ellers påberåber sig, når man siger, at det er nødvendigt med de forskellige afskrivningsordninger.

Efter at have konstateret, at vi er enige i forslagene nr. B 19 til og med nr. B 26, vil jeg godt kommentere det generelle forslag, indpakningen, garnituren, eller hvad vi skal kalde det, rammerne for det hele, beslutningsforslag nr. B 18, som handler om en omlægning af de eksisterende indirekte erhvervstilskud over skattesystemet. Jeg vil godt understrege, at vi er enige med SF i, at de favorable afskrivningsmuligheder kun kan betragtes som erhvervsstøtteordninger. Det nytter ikke noget fra de borgerliges side at henviser til, at det ikke har noget med tilskud at gøre, for det har det selvfølgelig. Vi ved alle sammen, at spørgsmålet om, hvor meget man kan kradse til sig fra virksomhedernes side, er et spørgsmål om styrkeforholdet i samfundet, det er et spørgsmål om, hvem der kan presse politikerne mest – med alle mulige dødsyge undskyldninger i reglen – og derfor ved vi også godt, at det er underkastet præcis de historiske vilkår, som alle andre fordelingspolitiske slagsmål i samfundet.

Vi er enige i, at her skal der gribes ind. Man må afvise disse camouflerede erhvervstilskud, der ligger i skattelovene. Hvad gør

[Waldorff]

man i stedet for, hvad gør SF så i stedet for? Noget andet, som vi faktisk er uenige i, nemlig generelle erhvervstilskud. Jeg lyttede interesseret til den meget forudsigelige afvisning, der kom fra regeringen, nemlig at en sådan subsidiepolitik kunne man ikke gå med til, fordi det ville vanskeliggøre vores forsøg på at bekæmpe den internationale subsidiepolitik, og vi havde ikke en chance for at klare os i konkurrencen med de store nationer med hensyn til at kunne betale tilskud. Det er jeg fuldstændig enig i, det er helt rigtigt, det har vi ikke en chance for. Jeg mener også, det er aldeles perspektivløst at prøve at bekriige hinanden på statstilskud.

Det, der undrer, er, at regeringen ikke kan se, at præcis det samme gælder for de indirekte erhvervstilskud. Det er naturligvis ganske umuligt for den danske regering at presse Tyskland og Frankrig til at føre en anden skattepolitik, det vil sige en mindre subsidierende skattepolitik over for virksomhederne, hvis de kan henvise til, at nøjagtig det samme foregår i Danmark. Pointen i det er, at skattelovgivningen bedre kan bruges til at camouflere subsidiepolitikken. Det bliver mindre åbenlyst, hvordan subsidiepolitikken foregår, hvem den favoriserer og sådan noget, når det foregår over skatterne, end hvis man skal give subsidierne direkte.

SFs alternativ er efter vores bedste overbevisning tåbeligt. Vi er uenige i selve grundlaget for det. Grundlaget – hvad enten det så er en smutter eller ej – står at læse i den skriftlige fremsættelse, hvor SF erkender:

»Et sundt erhvervsliv er en forudsætning for at føre os ud af krisen.«

Hvad vil det sige? Det ligner til forveksling, hvad vi har hørt fra de konservative og fra venstre, nemlig at det er den eneste mulighed: et sundt erhvervsliv er nødvendigt, hvis vi skal komme ud af krisen.

For det første er vi uenige i den opfattelse, at man igennem tilskud til erhvervslivet kan overvinde krisen. Der ligger kun den mekanisme i disse tilskud – og det er helt bevidst, det er hele filosofien bag indkomstpoltikken – at man tager fra lønarbejderne og man giver til erhvervslivet. Det er det, som socialdemokratiet og de borgerlige kalder et sundt erhvervsliv. Jeg har temmelig svært ved at se, hvor SFs holdning adskiller sig herfra, når man har den opfattelse, at det er ved at give tilskud til virksomhederne, man skal komme

ud af krisen. Det er i hvert fald en indsnævret forståelse af krisen, for en del af krisen består i, at vilkårene for lønarbejderne er for dårlige – altså den faldende realløn, arbejdsløsheden og sådan nogle ting – og det ændrer man selvfølgelig ikke en tøddel ved, ved at man giver virksomhederne tilskud.

SF bliver selvfølgelig i nogen grad fanget af det problem, som også er et reelt problem, at i socialistiske partier har man som mål at forsvare lønarbejdernes betingelser, men for at rejse den nødvendige bevægelse – hvis man ikke ligefrem har gulerødder – må der være en eller anden grad af realisme bag ved de forslag, som man siger at man vil presse igennem til gavn for lønarbejderne. Man kommer ofte til at ryge ind i en diskussion bl. a. med socialdemokratiet om: ja men kan I overhovedet anvise noget andet alternativ end bar socialisme? Det mener jeg faktisk vi kan uden at ryge i den grøft, som SF ryger i med at ville give generelle erhvervstilskud. Selv om SF ønsker at målrette tilskuddene, og selv om man ønsker at opstille en målsætning, som hedder samfundsnyttig produktion, så kommer man ikke uden om, at det, man reelt foreslår, er foræring til kapitalen.

Man forsøger så at sige at angribe markedsmekanismen, og det er nødvendigt, men man forsøger at gøre det på den måde, at man ligesom omgår systemet ved gennem tilskud at lokke kapitalen til at producere anderledes, mere rigtigt ressourcemæssigt, altså i lønarbejdernes interesse, ved at købe dem så at sige. Det er jo funktionen af disse tilskud.

Vi er faktisk enige i, at det er nødvendigt at angribe selve markedsmekanismen, at forsøge at omgå systemet. Det mener vi man skal gøre på en anden måde. Det mener vi man skal gøre igennem forsøg på en forbrugsstyring ved at sige: vi har en politisk interesse i forbrug, som gavner lønarbejderne. Det kan bl. a. ske, ikke ved at vi begynder at give tilskud til virksomhederne for f. eks. at producere energirigtigt, energibesparende udstyr og sådan nogle ting, men ved at vi gennem de og de påbud tvinger produktionen i den retning, som vi ønsker. Hvis virksomhederne privat vil kunne fungere, så må de opfylde de og de betingelser, som vi stiller ud fra lønarbejdernes synspunkt. Den anden side er selvfølgelig den statslige virksomhed. Det er helt oplagt, at et alternativ i masser af

[Waldorff]

situationer ikke er gennem tilskud at lefle for det private erhvervsliv, men præcis er at øge statens aktiviteter. Det gælder først og fremmest netop på sådan noget som energiområdet, men det gælder også en lang, lang række andre ting, som VS har været inde på, hele den sociale sektor, boligbyggeriet osv.

Flygaard (DR):

Indledningsvis skal jeg om beslutningsforslag nr. B 18 sige – det kommer næppe som nogen overraskelse – at retsforbundet ud fra et erhvervspolitisk synspunkt ikke er tilhænger af tilskud, det være sig generelle eller selektive tilskud, det være sig direkte eller indirekte tilskud. Når det er sagt, skal jeg gå over til at knytte nogle få kommentarer til de enkelte beslutningsforslag, som de her foreligger.

Retsforbundet kan ikke støtte beslutningsforslag nr. B 19 om at ophæve adgangen til at afskrive på erhvervsbygninger. Retsforbundet betragter i almindelighed afskrivninger som en fordeling af driftsudgifter over flere år, og på den baggrund kan vi som nævnt ikke medvirke til at gennemføre det foreliggende beslutningsforslag.

For så vidt angår beslutningsforslag nr. B 20 vil jeg gerne sige, at denne regel om ret til en varelager nedskrivning har jo sin baggrund i, at man skulle kunne dække sig ind over for et prisfald. Hvis det er sådan, at reglen udelukkende bliver anvendt i denne forbindelse, er den sådan set anvendt efter sin hensigt. Men hvis man kritikløst anvender reglen, både når der er behov for det, og når der ikke er behov for det, så har man ikke den tekniske mulighed, når situationen med en prisnedgang rent faktisk foreligger. Derfor kunne retsforbundet godt i udvalget tænke sig, om det kunne oplyses, i hvilket omfang der er en sammenhæng imellem varelager nedskrivninger og prisbevægelser.

Beslutningsforslag nr. B 21 går ud på at ophæve retten til at foretage forskudsafskrivninger på driftsmidler, nybygninger, installationer og skibe. I øjeblikket kan man afskrive på disse ting, når kontrakt er indgået, man kan anlægge det synspunkt, der sikkert også i de fleste tilfælde er rigtigt, at der allerede fra begyndelsestidspunktet, hvor man f. eks. starter på at bygge et skib, sker en teknisk forældelse, som allerede er et stykke

fremme, når skibet endeligt bliver afleveret. Vi mener i almindelighed ikke at kunne medvirke til at fjerne disse forskudsafskrivninger, men vi vil gerne komme med den generelle bemærkning, at der måske kan være nogle problemer i al almindelighed omkring den ret, kommanditister har til at foretage forlods afskrivning.

Beslutningsforslag nr. B 22 går ud på at ophæve retten til at foretage henlæggelser til investeringsfonds. Dette beslutningsforslag kan vi heller ikke støtte. Vi vil gerne begrunde det med, at det rent praktisk er en måde, man kan løse spørgsmålet om at afskrive efter genanskaffelsesprincippet på. I praksis er det næsten umuligt at administrere et direkte genanskaffelsesprincip, men vi mener, det kan blive tilgodeset igennem en henlæggelse til investeringsfonds. Det i sig selv indebærer ikke et afskrivningsgrundlag, der er større end de 100 pct.

Jeg vil gerne her komme med den bemærkning, at lønmodtagernes indkomster vel nok normalt har et mere jævnt forløb end erhvervslivets. Hvis det er således, at disse henlæggelser til investeringsfonds bliver brugt til en udjævning af indkomsterne, har man faktisk tilgodeset den intention, der var i afskrivningslovene og i loven om henlæggelser til investeringsfonds, som den i sin tid blev vedtaget i 1957.

Beslutningsforslag nr. B 24 drejer sig om ophævelse af fradragsretten for repræsentationsudgifter. Det kan vi ikke medvirke til, men det var måske nok på sin plads at få strammet den ligningsmæssige kontrol på dette område, for også vi erkender, at der sikkert er en række udgifter, der smutter med på denne konto, som egentlig ikke så meget har med det erhvervmæssige formål at gøre. Vi mener, det er svært at afgrænse det, og vi mener også, det er svært at begrænse det, men vi mener nok, at vi skal prøve måske igennem skærpet ligningskontrol at se, om der finder et misbrug sted.

Beslutningsforslag nr. B 25 drejer sig om nedsættelse af afskrivningsprocenten for personbiler til erhvervmæssig benyttelse. Man skal her tage i betragtning, at der i forvejen er en øvre grænse for, hvor meget der i det hele kan afskrives. Vi finder i det hele taget ikke nogen anledning til at indføre en række særregler ved her at ændre procenten fra 30 til 20. Dermed har jeg også sagt, at vi ikke

[Flygaard]

kan medvirke til det pågældende forslags gennemførelse.

Endelig er der beslutningsforslag nr. B 26, der drejer sig om beskatning af genvundne afskrivninger på driftsmidler. Der er for så vidt en vis konsekvens i SFs forslag, når man tager i betragtning, at man kan trække et konstateret tab fra i forbindelse med salg af et driftsmiddel eller et stykke inventar, men spørgsmålet er, om den konsekvens, SF har draget, er den rigtige. Hvis man konsekvent skulle følge saldoprincippet her, kunne man pege på, at man også kunne gå den vej, at et tab ikke kan udgå til særskilt fradrag, men må køre ind over saldoen.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal såmænd ikke sige så meget om forslagene. Lad mig dog sige om det første forslag, forslaget om, at man skal have selektive tilskud til erhvervslivet – det skal alle pengene bruges til, som man får ind ved at fjerne de andre love, som vi har i øjeblikket – at selektive tilskud kan være udmærkede i en krisesituation over for visse bestemte erhverv, men hvis man skal til at have det generelt, at man altid skal give selektive tilskud, så får man jo en klar styring. Det er vel også det, der er SFs intention, at man vil have en klar styring ovenfra over for erhvervslivet. Hvilke erhvervsgrene skal stimuleres, og hvilke erhvervsgrene skal gå til grunde? Det er sådan set det, der er intentionen. Man kommer til at styre erhvervsudviklingen fuldstændig ovenfra. Vi har ikke så stor tiltro til, at det er positivt i det lange løb. Vi har tiltro til, som jeg sagde, at det i visse krisesituationer kan være hensigtsmæssigt med selektive tilskud.

Om det giver så mange penge at fjerne de andre love, tvivler vi stærkt på. I en overgangperiode kan man nok få dem ind, men i det lange løb vil jeg gerne se hvordan man får de penge ind ved at fjerne forslagene. Afskrivninger er jo ikke noget, man får givet. De betyder bare, at man udsætter beskatning. Man får sådan set intet givet med afskrivninger og heller ikke med nedskrivninger.

Af de mange forslag, som er fremsat om afskaffelse af den nuværende lovgivning, er der ét, som vi gerne vil være med til at kigge nøjere på, nemlig beslutningsforslag nr. B 24 om repræsentationsudgifter. Vi mener nemlig

også, som der blev sagt fra retsforbundets side, at der nok finder en del misbrug sted, og hvis det er muligt på en eller anden måde at komme dette misbrug til livs, så vil vi da gerne være med til det. Men vi vil på den anden side ikke fjerne fradraget helt, fordi vi mener, det er nødvendigt i givne situationer at afholde repræsentationsudgifter over driften. Misbrug vil vi gerne være med til at afskaffe.

Jeg må med beklagelse over for SF sige, at det er det eneste forslag, vi ønsker at gå i dybden med.

Rahbæk Møller (SF):

Såvel ministeren som den socialdemokratiske ordfører afviste pakken som sådan, men udtalte sig dog således, at det skabte vrede hos venstre og de konservative. Jeg må også sige, at jeg ikke er helt utilfreds med de faldne bemærkninger.

Både ministeren og hr. Ervin Jensen afviste forslag nr. B 18 med henvisning til, at de ikke ønsker subsidier. Jeg gør opmærksom på, at erhvervsstøtte kan gives på mange måder. Vi har en række ordninger, f. eks. K-låneordninger, der også er erhvervsstøtte, og den slags hjælper fuldt ud lige så meget til at reducere omkostningsniveauet som afskrivningerne, men det kan gøres langt mere præcist. Erhvervstilskud behøver ikke være subsidier i egentlig forstand. Der er mange forskellige ordninger, der kan bruges.

Jeg forstod bemærkningerne sådan, at det, der blev afvist, var pakken som helhed, men ikke nødvendigvis en række enkeltheder. Det er i og for sig ikke så mærkeligt, for mange af de enkeltheder, der står i forslagene, har været indeholdt i tidligere socialdemokratiske udspil. Jeg håber derfor, at vi kan få en nærmere drøftelse af nogle enkeltheder.

Det radikale venstre kom med en meget generel afvisning, men samtidig med en påpegnings af, at der kunne være enkeltheder, vi kunne kigge på. Det blev ikke nærmere præciseret, hvad det var for nogle, men det håber jeg vi kan vende tilbage til.

Venstresocialisterne var meget positive over for forslagene bortset fra nr. B 18. Specielt harcelerede man lidt over, at vi har skrevet, at et sundt erhvervsliv er nødvendigt for at føre os ud af krisen. Det mener vi sandelig. Jeg ved godt, at det siger venstre og

[Rahbæk Møller]

konservative også. De mener noget andet. De mener, at erhvervslivets ejere skal gøres rigere. Det mener vi ikke er nødvendigt, men selvfølgelig skal det fungere derude på arbejdspladserne, det siger da sig selv. I er for så vidt heller ikke uenige med os i, at det vil være bedre at erstatte de nuværende indirekte tilskud med direkte tilskud, men I siger, det er bedre at operere med direkte påbud. Det bliver vi ikke uenige om. Påbud kan have mange fornuftige funktioner. Men stadig væk mener jeg, at det er nødvendigt at afskaffe den milde regn af helt tilfældige penge, der nu bliver strøet ud, og hvis vi gør det uden at gøre noget andet, så rammer vi altså erhvervslivet og dermed beskæftigelsen på en meget sårbar måde. Det skal nødvendigvis erstattes af noget andet, og det vil være selektive tilskud, hvor vi for færre midler kan opnå en bedre effekt.

De øvrige ordførere var afvisende bortset fra et par stykker, der udtalte sig positivt om at kigge på spørgsmålet om repræsentationsfradraget. En generel indvending var, at fradrag ikke er tilskud. Jeg mindes engang, jeg kørte ud ad motorvejen og kom forbi Nærum, da sagde min sidemand: »Der på den ene side, der bor de, der har fradrag, og på den anden side bor de, der har tilskud.« Det er sådan, at hvis man ligger over en vis indtægtsklasse, så får man en ganske betydelig statsstøtte igennem fradragordningerne. Vi kender det måske mest fra parcelhusene, fra boligerne, men det gælder meget generelt. Hvis man er under en vis indtægtsklasse, så får man også nogle tilskud, men de er mindre, og de gives meget direkte. Det er noget af det, vi gør op med her. Vi har ikke noget imod – tværtimod, vi anser det for nødvendigt – at støtte erhvervslivet. Som sagt er vi tilhængere af et sundt erhvervsliv. Men denne milde regn af penge, der deles ud meget tilfældigt, er vi imod. Vi ønsker dem præcist anvendt.

Hr. Anders Poulsen afviste et af forslagene, det var forslaget vedrørende forskudsafskrivninger, med, at ellers kunne store investeringer ikke foretages. Det, der er tale om med forskudsafskrivninger, er i virkeligheden en slags direkte erhvervstilskud. Det, der sker, er, at man har en afskrivning, som ikke er begrundet i, at objektet forringes, men som udelukkende gives for at levere en form

for rentefri kredit til dem, der foretager investeringen.

Hr. Kjelgaard sagde, at afskrivningsreglerne er nødvendige. Det har vi ikke anfægtet på noget tidspunkt. De almindelige afskrivningsregler, der har sin baggrund i, at man afskriver på maskiner og andet, fordi de ganske enkelt forældes, er ikke anfægtet i nogen af de foreliggende forslag. Alle forslagene går udelukkende på afskrivninger, der ikke er direkte driftsmæssigt begrundet.

Fru Aase Olesen rejste specielt problemet om bygningsafskrivninger og sagde, at bygningerne stiger ikke i værdi, men falder. Det gælder givetvis for meget specielle produktioner, at bygningerne slides ned, og derfor kan der være en baggrund for at beholde afskrivningsreglerne for visse meget specielle typer erhvervsbygninger. Men generelt gælder det nu altså, at fast ejendom stiger, og det gælder også produktionsbygninger.

Jeg tror ikke, jeg vil gennemgå hele listen af indvendinger, de var meget generelle sådan set, og jeg er vist kommet ind på det meste af det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af moms på visse fødevarer.

[Af Rahbæk Møller (SF) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 27. Fremsat 12/12 79).